

Vazmeno bdijenje 2022., Osijek (Konkatedrala)

*Kakva radost u događajima našega otkupljenja,
kad je Krist raspet, umro i pokopan, uskrsnuo od mrtvih.
Kakva radost u našem pristajanju
i prihvaćanju istine našega spasenja.
Kakvo bogatstvo u krsnoj milosti što smo je primili.*

Draga braćo svećenici i đakone, drage sestre redovnice
draga braćo i sestre u Kristu, na poseban način dragi
potvrđenici i dragi katekumeni!

Cijelo nas je korizmeno vrijeme vodilo do ovih velikih dana Vazmenoga trodnevlja. Na poseban način do ove svete noći u kojoj se pridružujemo milijunima vjernika po svoj Zemlji koji se spominju Isusova uskrsnuća, kad „je On od mrtvih ustao“. Veliko je to i izvanredno djelo, no svjetlost ove noći još je veća, još je žarča. Štoviše, posve je čudesna i jedinstvena. Ovu su noć naviještala starozavjetna Pisma, stoljetni glasovi proroka. U ovoj je noći – kako su nam to navijestile riječi drevnoga Vazmenog hvalospjeva – „Krist raskinuo okove smrti“. Hvalospjev nastavlja s jednom zaista čvrstom i odsudnom tvrdnjom: „Jer ništa nam ne bi vrijedilo rođenje, da nismo zadobili otkupljenje“. I činjenicu naše grješnosti, kojom je duboko obilježeno ljudsko postojanje, sav nesklad i svu zamršenost naše ljudske povijesti, zajedničke i osobne, našeg ljudskog života, događaj Kristova uskrsnuća, na tako iznenađujući način, sada mijenja, odijeva ga novim ruhom i pretvara u

„sretnu krivicu Adamova grijeha“. Grijehom je ukaljana dostojanstvo nas ljudi, stvorenih na „sliku i priliku Božju“, ali je sada naša ranjena ljudska narav „zavrijedila takvog i tolikog Otkupitelja“ – samoga utjelovljena Sina Božjega.

Za zajednicu Crkve, od samih njezinih početaka, nikako nije bilo najvažnije samo dokazivanje istina, ili neko nadmetanje, poput nekog borilačkoga uvjeravanja: tko će pobijediti u „ringu“ argumenata? Polog naše kršćanske vjere, doduše, posjeduje i onu svoju umnu, racionalnu snagu, oslonjenu na prirodnu čovjekovu zapitanost i o vječnom, o božanskomu. No, središte kršćanske vjere smjera na život – na osobni susret s Bogom, koji je za nas raspet i uskrsnuo. Osobe su važne. Susreti. I kad god se, u jedinstvenom i neponovljivom iskustvu života svakog čovjeka, očituje životno pristajanje uz Isusa Krista, kad netko sasvim osobno i konkretno ispovijedi: *Da, Isus je moj Spasitelj*, ja se nekoga i nečega odričem, a Nekoga prihvaćam – Krista, Boga, Učitelja, Spasitelja - upravo tada se Crkva osjeća najplodnijom. I zato je u svojim početcima, baš u ovoj svetoj noći, Crkva redovito vodila k sakramentima katekumene, a ujedno, baš u uskrsnom slavlju, sve krštene poticala da se u uskrsnoj noći spomenu svoga krštenja i obnove svježinu i zanos svog krsnoga poziva – zapravo života u svjetlu uskrsne kršćanske vjere.

To je i noćas, braćo i sestre, snaga naše radosti – one uskrsne, neprolazne i vječne. U toj je radosti, zapravo, dvostruka radost: radost zbog Kristova uskrsnuća, a u njoj navještaj i klica našeg uskrsnuća. Sasvim osobno svatko može i treba reći – klica moga uskrsnuća.

Dragi katekumeni i potvrđenici! U krsnoj ćete vodi uskoro biti, kako čvrsto vjerujemo, preporođeni i pomazani snagom Duha Svetoga. Sve to za jedno duboko životno iskustvo svog osobnog zajedništva s Isusom Kristom. *Želimo vam da budete uvijek svjesni kakvo je veliko bogatstvo u krsnoj milosti. Veselite se njezinu sojetlu i nadi koja je u krsnoj milosti! Ali, bdijete nad njom, čuvajte ju i nemojte ju prokockati! S njom surađujte i svjedočite ju svojim krsnim pozivom.*

U vašem koraku, dok budete po prvi puta pristupali euharistijskom stolu da blagujete Kristovo tijelo i krv, i mi ćemo htjeti osjetiti kako Božja ljubav očitovana u Kristu raspetom i uskrsnom svakoga od nas hrani, nadahnjuje i osnažuje da po krsnoj milosti „hodimo u novosti života“, kako nas poučava apostol Pavao.

Večeras se svi zajedno želimo spomenuti da nam je upravo krštenje otvorilo vrata iskustva jedne duboke istine - da ljudski život ima vječna obzorja; da nas obasjava i da smo ucijepljeni, ni manje ni više, nego u Kristov život - u

njegovo utjelovljenje, križ i smrt - sve je to i naše - ali i u njegovu uskrsnu pobjedu; da u zajedništvu s njim postajemo Božji sinovi i kćeri, da tako živimo i tako se vladamo te da međusobno stvarno postajemo braća i sestre, da to nije tek neka puka kršćanska fraza, nego istinski poziv da gradimo svoje odnose u bratskoj i sestrinskoj ljubavi, pažljivi i puni dobrote jedni prema drugima, suosjećajući posebno s potrebnima, s onima koji su „najmanjih“ - najslabiji, bolesni, siromašni, ucviljeni, nezaštićeni.

Spomenimo se noćas da smo krštenjem postali članovi velike obitelji Crkve, u kojoj hranimo put svoje vjere i zajedništva s Kristom, znajući kako smo i nadalje slabi, grješni ljudi - da nas zlo izaziva i privlači, ali znamo da je Isus s kojim smo povezani Pobjednik nad svakim grijehom i da svojim milosrđem i oproštenjem liječi i poziva da nakon grijeha uvijek ustanemo i krenemo na put obraćenja te i sami opraštamo jedni drugima. To je blagoslov i poziv onih koji su krštenjem jednom s Kristom „ukopani u smrt“ i koji će s njim srasti i „po sličnosti njegovu uskrsnuću“ (usp. Rim 6, 3-5).

Da, to je svjetlo istine u kojoj se s pouzdanjem i večeras mi povjeravamo Kristu. Njemu povjeravamo sve „radosti i nade, žalosti i tjeskobe“ - i nas samih i svih ljudi, osobito

onih koji trpe, moleći da se u svemu uvijek proslavlja Isus - onaj „koji svijetli svakom čovjeku“, koji obnavlja u nama nadu i ispunja nam srca svojom blizinom, a po toj blizini neprolaznom radošću! Amen.